

Μιθριδατισμός: η χειρότερη νόσος του Νεοελληνισμού

Δημήτρης Νατσιός

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός**

Άκουγα τις προάλλες μια συζήτηση με θέμα τις εκλογές. Ειπώθηκε ότι πολλοί βουλευτές δεν τις θέλουν, όχι για άλλο λόγο, αλλά μόνο και μόνο γιατί θα χάσουν την παχυλή αποζημίωσή τους. 10.000 ευρώ το μήνα, προνόμια, ασυλίες, ατέλειες, λακέδες που τους δορυφορούν αυτά εύκολα δεν τα αποχωρίζεσαι. Τώρα τα περί εθνικής ενότητας και πατρίδας που ψυχορραγεί... Ποια πατρίδα; Τι είναι αυτό; Τρώγεται;

«18 Οκτωβρίου 1926 και περί ώρα 2μ.μ., τα εις την θέσιν Δεμίρ Καπού, παρά το όρος Μπέλες, ευρισκόμενα βουλγαρικά στρατεύματα ήνοιξαν πυρ κατά του υπ' αριθμόν 69 ελληνικού φυλακίου, κειμένου μεταξύ Δεμίρ Ισάρ (Σιδηρόκαστρον) και Δοϊράνης εις τον τομέα Πορροϊών. Δύο Έλληνες στρατιώται εφονεύθησαν από τας βουλγαρικές σφαίρας. Η δύναμις του ελληνικού φυλακίου απήντησεν εις το βουλγαρικόν πυρ. Ο διοικητής όμως του συνοριακού τμήματος λοχαγός Χαρ. Βασιλειάδης, σπεύσας εις τον τόπον της συμπλοκής, διέταξε τας ελληνικάς δυνάμεις να σταματήσουν το πυρ. Υψώσας δε λευκήν σημαίαν, κατευθύνθη προς τας βουλγαρικές γραμμάς. Αλλά οι Βούλγαροι συνέχισαν τους πυροβολισμούς και τον εφόνευσαν. Εν συνεχείαν δε επετέθησαν και κατέλαβαν το φυλάκιο. Ο Πάγκαλος μόλις επληροφορήθη το επεισόδιον, έδωσεν εντολήν εις το Γ' Σώμα Στρατού να προελάση εις Βουλγαρίαν... Εντός ελαχίστων ωρών, τα ελληνικά στρατεύματα προήλασαν εις το βουλγαρικό έδαφος, κατέλαβαν το Πετρίτσι και επροχώρησαν πέραν της βορείου εξόδου του στενωπού του Ρούπελ. Η Βουλγαρία προσέφυγε εις την ΚΤΕ (Κοινωνία Των Εθνών, πρόδρομος του ΟΗΕ). Το Συμβούλιο, συνελθόν εκτάκτως την 26^η Οκτωβρίου εις Παρισίους εξήτησε την άμεσον κατάπαυσιν των εχθροπραξιών και την αποχώρησιν των ελληνικών στρατευμάτων εκ του βουλγαρικού εδάφους...» (Γρ. Δαφνή, «Η Ελλάς μεταξύ δύο πολέμων, 1923-1940», εκδ. «Ίκαρος», σελ. 303, Αθήνα 1955). Το επεισόδιο έληξε.

«Το αποτέλεσμα ήτο να πληρώσει η Ελλάς 50.000 χρυσάς λίρας και να ησυχάσει από τους κομιτατζήδες» γράφει ο συγγραφέας. Και συνεχίζει ο Γρηγόρης Δαφνής «ίσως οι μικροί να κερδίζουν τας υποθέσεις των, όταν χρησιμοποιούν απέναντι των ισχυρών την γλώσσαν που

μετεχειρίσθη απέναντι του Γάλλου πρεσβευτού ο Πάγκαλος την επαύριον της ελληνικής εισβολής εις της Βουλγαρίας. Όταν ο Ντε Σαμπρέν του διεμαρτυρήθη δια τα γενόμενα και επεκαλέσθη ως τιμωρός την ΚΤΕ, ο Πάγκαλος του απήντησε: “Την γράφω στα παλιά μου παπούτσια». Ο Γάλλος πρεσβευτής περιωρίσθη να παρατηρήσει ότι η απάντησις ήτο ήκιστα (=ελάχιστα) διπλωματική». (σελ.305). Ο Θεόδωρος Πάγκαλος, ο παππούς του τωρινού πολιτικάντη, με τις γεροντοπααραξενιές και λοιπές ηχηρές ανοησίες, μπορεί να χαρακτηρίστηκε δικτάτωρ, να στιγματίστηκε για κάποιες γελοίες του αποφάσεις όπως εκείνη που ήθελε τις φούστες των γυναικών 10 εκ. από το έδαφος, όμως είχε «τρέλλα» κολοκοτρωναίικη. Και ποια ήταν τότε η Ελλάς; Ακρωτηριασμένη, συρρικνωμένη, ταπεινωμένη μετά το μικρασιατικό μακελλειό, έχοντας και το τρομακτικό κύμα της προσφυγιάς. Η Μεγάλη Ιδέα να κείται εκτάδην, ναυαγισμένες οι αλυτρωτικές ελπίδες και μ’ ένα τεράστιο χρέος ... Και όμως λαός και στρατός διατηρούσαν ζωντανό το πνεύμα του Εικοσιένα, της εθνικής αξιοπρέπειας και της φιλοπατρίας. Δολοφονώντας οι κομιτατζήδες τους Έλληνες στρατιώτες και τον αξιωματικό- άνανδροι και δόλιοι πάντοτε- έλαβαν την απάντηση που τους άξιζε και έκτοτε δεν ξεμύτισαν από τις φωλιές τους. Όταν δολοφονούσαν οι Τούρκοι τον σημανγό Ηλιάκη και τους άλλους ήρωες των αιθέρων μας ή τους τρεις αξιωματικούς των Ιμίων, τι έπραξαν οι της «αψόγου στάσεως» δειλοί και ηττοπαθείς, μνημονιακοί λακέδες; Εκλιπαρούσαν τους διεθνείς οργανισμούς να κατευνάσουν το αγαρηνό σκυλί. Είναι όμως γνωστό ότι οι ποικιλώνυμοι φίλοι και εχθροί, μικροί και μεγάλοι, συναγάγουν συμπεράσματα για την πολιτική τους, όχι με κριτήριο την «ετοιμότητα υποκλίσεων», αλλά με κριτήριο την ισχύ των κρατών και την αποφασιστικότητα και ικανότητα των κυβερνήσεών τους να υπερασπίσουν «πάση θυσία» τα εθνικά τους συμφέροντα. «Τις καλές συμμαχίες τις κάνουν οι καλοί στρατοί» λέει το γνωστό θέσφατο.

Η εξαλλοσύνη του Ερντογάν και οι πολεμικές του ιαχές «επαχύνθησαν» εξαιτίας της ορνιθοειδούς στάσεως των ημετέρων. Παρένθεση: Τις προάλλες δίδασκα στην τάξη μου, Στ’ δημοτικού, αρχαία ελληνικά. Επέλεξα έναν μύθο του Αισώπου, ο οποίος απαντούσε και στην ερώτηση ενός μαθητή μου για τους αίτιους της καταστροφής που βιώνουμε. Τον παραθέτω, πρώτα στον αιεφεγγή προγονικό λόγο και κατόπιν η νεοελληνική απόδοση. Τίτλος: “Κάμηλος αφοδεύσασα εν ποταμώ”.

«Διέβαινεν ποταμόν, κάμηλος, οξύ ρέοντα. Αφοδεύσασα δε την κόπρον ευθύς έμπροσθεν αυτής ιδούσα, διά το οξύ του ρεύματος, είπεν: Τι τούτο; Τα όπισθέν μου έμπροσθέν μου νυν ορώ διερχόμενα».

Και το επιθύμιον: «Ότι εν πόλει, εν η έσχατοι και άφρονες κρατούσιν αυτή, των πρώτων και φρονίμων, αρμόζει ο μύθος».

Και η μετάφραση: «Μια καμήλα αφόδευσε την ώρα που διέβαινε ένα ορμητικό ποτάμι. Τότε βλέποντας, αμέσως, μπροστά της την κοπριά που έφερε το γρήγορο ρεύμα, είπε: Τι είναι αυτό πάλι; Πώς αυτά που είναι πίσω μου, τα βλέπω τώρα να περνούν μπροστά μου; Ο μύθος ταιριάζει σε πόλη που την κυβερνούν οι έσχατοι και οι άφρονες-οι “κοπριές”- και όχι οι άξιοι και οι φρόνιμοι». (Με τον μύθο κατανοείς, συν τοις άλλοις, γιατί ο λαός λέει ότι μας κυβερνούν «κοπριές» ή «κοπρίτες»).

Κόπριζαν, μαγάριζαν, μόλυναν τόσα χρόνια οι «καμήλες της εξουσίας» το ποτάμι της πατρίδας και τώρα διέρχονται «έμπροσθέν» μας οι βρομίες και οι δυσωδίες τους. Και τι πράττουμε; Τίποτε απολύτως. Εισπνέουμε τις αναθυμιάσεις που αναδίδουν οι «κοπριές», γιατί έχουμε συνηθίσει, πάσχουμε από ανίατο μιθριδατισμό.

Η λέξη έχει ενδιαφέρουσα ετυμολογία. Ο Μιθριδάτης ο Στ’, ο λεγόμενος Μέγας και Ευπάτωρ ήταν βασιλιάς του Πόντου από το 123 ως το 63 π.Χ. Όταν σε ηλικία 13 ετών ανέλαβε το θρόνο, ευρεθείς μέσα στο εχθρικό και ραδιούργο περιβάλλον της αυλής, κατέφυγε με έμπιστους και αφοσιωμένους υπηρέτες σε έρημο τόπο. Επειδή τότε ο συχνότερος τρόπος δολοφονίας ήταν η δηλητηρίαση, ο Μιθριδάτης λάμβανε βαθμηδόν διάφορα ήδη δηλητηρίων, εθίζων τον οργανισμό του ώσπου απέκτησε ανοσία. Αυτός ο εθισμός στα δηλητήρια, ονομάστηκε... «προς τιμήν του», μιθριδατισμός.

Από αυτό ακριβώς πάσχουμε. Εθνικός μιθριδατισμός. Ίσως η χειρότερη νόσος του Νεοελληνισμού.

Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος-Κιλκίς
26.01.2017

Πηγή: www.antibaro.gr/